

เงารัตนโกมล

ท่านภาณุ

เกร็ดรักใต้ร่มพระรา

ประพันธ์โดย - เจ้าของลิขสิทธิ์ : **ชามาน์ณัฐ**

ISBN : 978-616-7439-18-1

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ 1

จำนวนหน้า : 240 หน้า

ราคา : 175 บาท

สำนักพิมพ์ : พิมพ์ใจ

เว็บไซต์รายละเอียดหนังสือ : <http://www.pimjaibooks.com/shop/view.php?aid=80>

นิยายเรื่องนี้ ตีพิมพ์กับ สหพ.พิมพ์ใจ (วางแผง 6 ธ.ค. 57)

ขอสงวนลิขสิทธ์ตามพระราชบัญญัติ 2537

บทที่ ๑ ครอบครัวแรก

สิบเก้าปีก่อน

พอผ่านพ้นช่วงที่เป็นทะเลหมอกหนาที่บีบไปได้ ขบวนม้าที่เหาะอย่างตัดผ่านลำธารลัดเลาะไปตามแนวหินด้วยความระมัดระวังก็เปลี่ยนเป็นควบด้วยความเร็วเต็มฝีเท้า มุ่งตรงไปยังทิศทางสู่หมู่บ้านบนหุบเขาที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลนข้างหน้า เสียงสะท้อนจากฝีเท้าของม้านับสิบที่ตั้งไกลเข้ามาทุกที ทำให้เด็กหญิงผมยาวอายุราวห้าขวบคนหนึ่ง พรวดพราดจากอาการนอนฟังแอบเอียงหน้าแนบหูลงกับพื้นดินเพื่อฟังเสียง ลูกชิ้นวุ้นลุ่มลुकคลุกคลานออกมาจากแนวป่าในทันที

"ฟาลี..ฟาลี..!"

ปากหวีตร้องตะโกนเสียงแหลมมาตลอดทางจนถึงตัวหมู่บ้าน

"แม่จ๋า..ฟาลี"

ยังไม่ทันที่ชาวบ้านจะเตรียมตัวเพื่อรับมือกับความเดือดร้อนที่กำลังจะมาถึงด้วยซ้ำ ชายกลุ่มแรกซึ่งควมม้ามาถึงก่อนพากันกระโดดลงจากหลังม้า แล้วบุกเข้าไปคั่นบ้านของชาวบ้านแต่ละหลังอย่างเอาเป็นเอาตาย พวกเขาทำงานอย่างเร่งรีบ ท่ามกลางสายตาดำจ้องเหม็งมาอย่างเกลียดชังของคนในหมู่บ้าน ไม่มีเสียงหวีดร้องตระหนกตกใจจากเด็ก ผู้หญิง และคนแก่ ไม่มีการลุกฮือต่อต้านแม้แต่น้อย แต่กลุ่มชายผู้บุกรุกทั้งสี่กลับรู้สึกเสียวสันต์หลังในความเงียบอันกดดันนั้นเต็มที่ พวกเขาพยายามไม่สนใจ ใช้ปืนจู้บังคับให้ผู้ใหญ่ไปรวมกันไว้ด้านหนึ่ง เด็กๆ ถูกเกณฑ์แยกไว้อีกด้านหนึ่ง

"คุณตี๋ๆ นะโว้ย!"

คนเป็นหัวหน้าवादเสียงดูต้นทันทีที่ขบวนม้าตามมาถึง บุรุษวัยกลางคนกระตุ่นม้าเข้ามาสั่งการกับลูกน้องอีกสามคนซึ่งถือปืนคุมเชิงอยู่ ดวงตาคมกระด้างมองสำรวจไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง

นับว่าเขาคาดการณ์ได้ถูกต้อง พวกชายหนุ่มแข็งแรงออกไปล่าสัตว์กันหมด สัตว์ใหญ่จะถูกนำมาเป็นเครื่องเซ่นสังเวย ขณะที่เลือดและพิษของสัตว์พิษห้าชนิดจะนำมาใช้ประกอบในพิธีกรรมสำคัญที่จะมีขึ้นในคืนวันพรุ่งนี้ นั่นคือ "พิธีปลุกเงาสูริยะ" ดังนั้นวันนี้หมู่บ้านจึงเหลือแต่เด็กกับผู้หญิงและคนแก่เท่านั้น นับเป็นโอกาสที่เขาจะชิงลงก่อนที่พวกมันจะทันรู้ตัว

คนบนหลังม้าขี่ม้าเดินวนสลับไปมาระหว่างกลุ่มเด็กและผู้ใหญ่อยู่หลายรอบ!

"ทั้งหมดมีแค่นี้หรือ?" คนเป็นหัวหน้ากระซอกเสียงถามลูกสมุนคนหนึ่ง

"ครับ เจ้านาย"

"บัดซบ!"

ว่าแล้วก็ใช้เท้ายันโครมไปทีที่กลางอกของคนตอบ อีกฝ่ายเซตลาล้มลงไปไม่เป็นท่า

"เฮ้ย..จา..ไปดูอีกทีสิวะ คำนให้หัวทุกชอกทุกมุม!"

หันไปสั่งการกับเด็กหนุ่มหน้าเข้มผิวขาวผู้ยืนคุมอยู่อีกด้านหนึ่ง

"ครับ พ่อ"

จากรับคำสั่ง แล้วรีบพาสมุนอีกสองสามคนแยกย้ายกันไปค้นหาตัวคนที่บิดาต้องการ ยังไม่ทันคล้อยหลังดี บุรุษผู้เป็นนายใหญ่ก็หันไปพยักหน้าให้คนที่นั่งอยู่บนหลังม้าข้างตัวเขา ก่อนกระซิบเสียงต่ำพอได้ยินกันเพียงสองคนกับผู้ทำหน้าที่อารักขาเขาอย่างเข้มแข็ง ทั้งที่วัยเพิ่งผ่านพ้นวัยสิบไปเพียงไม่กี่เดือน ทั้งยังมีรูปร่างหน้าตาแทบไม่ผิดเพี้ยนไปจากเด็กหนุ่มผู้มีนามว่า "จา" อีกด้วย

"ตามไปช่วยอีกแรง ยังไงต้องทำให้เจอ เอาตัวไปให้ได้ในวันนี้นะ จามันใจเสาะซี้สังสาร
ประเดี๋ยวทำเสียเรื่องหมด!"

"ครับ"

เด็กหนุ่มรับคำสั่งๆ ก่อนจะกระโดดจากหลังม้าตามน้องชายแฝดไป หายไปพักหนึ่งจาและ
ลูกน้องจึงกลับมาพร้อมกับชุดกระซางผู้หญิงคนหนึ่งมาด้วย หล่อนผู้นี้ถูกปิดปากด้วยผ้าและถูกมัดมือไว้
อย่างแน่นหนา ผมของหล่อนยาวมากเป็นสีแดงจัดราวกับสีของเปลวไฟ.. ใบหน้าสวยคมบัดนี้ขีดขาวแว
วตาเปล่งประกายอาฆาตอย่างน่ากลัว

"พบแล้ว พ่อ"

พอเห็นผู้หญิงคนนั้นเข้า แวตตาของคนบนหลังม้าก็ลุกโผลงวาวโรจนขึ้นทันที

"ทำดีมาก ไปเจออีที่ไหนวะ?"

"กำลังจะหนีขึ้นไปี่ผา"

"เคนละไปไหน มันตามแกไป ไม่เจอกันรีไรวะ"

เสียงหัวทรงอำนาจถามหาอารักขาคู่กายลูกชายคนโปรด

"ตามเด็กไปครับ เตียวคงได้ตัวมา"

"ดี!"

ร่างสูงใหญ่กระโดดลงจากหลังม้า ก้าวยาวๆ เข้าไปหยุดตรงหน้าร่างโปร่ง มันหรีตตามองพลง
กล่าวด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

"ว่าไงอีคนสวย มึงกลัวเป็นด้วยอะ? ไหนว่าเก่งนักไงเล่า!"

หญิงสาวจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

"อ๊ะ..อีนี่ มึงไม่ต้องมองกูด้วยสายตายังงั้นหรือวะ กูไม่กลัวมึงหรือ กูมัดปากมัดมือก็หมดฤทธิ์ละ"

แล้วมันก็รีบจาดลงบนใบหน้าหล่อน ร่างโปร่งเชลลาไปตามแรงมือแก้มแดงซู้เห็นทันตา

ถึงตอนนี้ลูกน้องบางคนทำหน้าที่อื่นๆ ก้าวถอยหลังจะไปหลายก้าวอย่างหวาดๆ เพราะทันทีที่แม่สาวผมแดงสะบัดหน้ากลับ หล่อนเซิดหน้าขึ้นจ้องพวกมันทีละคน แล้วมาหยุดอยู่ที่เจ้านายของพวกมัน แวดตาหล่อนลุกเรื่องอากาศน่ากลัว ออกเสียงอีกอ้ออยู่ในลำคอเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างออกมาแต่ไม่สามารถพูดได้ถนัดเพราะผ้าที่ปิดปากอยู่

"ไม่ต้องมาจ้องกู..สักวันกูจะจับมึงเผาทั้งเป็น อีแม่มด!"

ในตอนหนึ่งเองเด็กหนุ่มผู้มีนามว่าเคนจึงกลับมา พร้อมกับแบกเด็กวัยไม่เกินสิบขวบคนหนึ่งขึ้นบ่ามาด้วย

"ผมพบเด็กที่ซ่อนอยู่ในโพรงใต้ต้นไม้ใหญ่ตรงโน้น"

คนพูดทำท่าชี้มือไปทางเนินเขินสูงๆหุบเขาท้ายหมู่บ้านประกอบ ทันทีที่แลเห็นเด็กน้อยแม่สาวผมแดงก็ส่งเสียงกรี๊ดร้องในลำคอ หล่อนกระโจนขึ้นหึ่งตัวด้วยความโกรธแต่ไม่อาจเข้าถึงและปกป้องลูกน้อยได้ เพราะพวกมันกรูกันเข้ามาอุดกระซางรังหล่อนไว้ได้ทันเสียก่อน

"จะให้ทำไงต่อครับ"

เคนวางเด็กกลงพร้อมกับผลักจนหัวซุนเข้าไปหาผู้เป็นบิดา ทันทีที่เห็นเด็กน้อยตกอยู่ในกำมือของศัตรูความวุ่นวายโกลาหลพลันบังเกิดขึ้นในฉบับพลัน กลุ่มชาวบ้านที่ถูกต้อนมารวมกันต่างพากันลุกฮือขัดขืนต่อต้าน ลูกน้องคนหนึ่งเห็นท่าไม่ดีจึงยิงปืนขึ้นฟ้าซุ่มนัดหนึ่ง

"เฮ้ย! อยู่ในความสงบไว้อย่ามึงนี่ยังตบแตก!"

พาลึ่หรี่ตาลงก่อนจะลดตัวลงน้่อยองๆ ตรงหน้าเด็ก หากหันไ้เด้น้เองเด็กน้่อยไ้อ้าค้ยความไว
กระโดดแผลลว้ ก้าบ้ันน้่อยๆ ซกเข้่าที่ไ้บหน้าของค่นตรงหน้าเต็มแรงเกิด แตกตรงช่วงขากรรไ้กรอย่างหัน
ตาเห้น!

"ไ้เด็กเวร! น้่อย..ม้ิงกล้าดย้งไ้งวะ!"

เขาลูกพรวดตวาดเสีงก้องก่อนเงือมือทำท่าจะตบจดลงบนไ้บหน้าน้่อยๆ ที่กำลังสู้สายตา
จ้องเขาเขม้ิง หนุ้มใหญ่ขบกรามแน่นจนข้ันเป็นล้นพยายามสะกดโ้โสะไว้อย่างเต็มที ในที่สุดเขาก้ลดมือ
ลงแล้วกระซกเขนเด็กน้่อยเข้่ามาไ้กล้ตัว พลางตั้งสนับมือออกจากก้าบ้ันเด็ก

"ไ้ห้-เสีอเล่นสนับระอะ! ฎเป็นลูงของม้ิงนะไว้ย! เฮ้ย..ไ้บ้ันจับมันมัดม้ือมัดเท้าปิดปากไว้
ด้วย!"

ล้่ลูงน้องเสรีจก้หันไปหัวเราะเย้ยหยันหญิงผมแดงผู้เป็นแม่

"ม้ิงระวังตัวไว้ให้ดีเถอะ วันน้ันไ้มีเวลาแต่ล้กวันฎจะกลับม้าจัดการกับม้ิง อี้แม่มด!..เคน.."

ประโยคท้ายหันไปเรียกเด็กหนุ้มค่นสนิท

"ครับผม?"

"ฉ้ินยกหน้าทีให้แกกับจาดูแลเด็กไว้อย่าให้หนีไปไ้เด็ดขาด ไ้บ้ัน..เผ่าทีน้ให้ราบ"

ล้่การจบกี้กระโดดข้ันหลังม้้า

"กลับไว้ย!"

ฝ่ายพวกลูกสมุขชายฉกรรจรับคำสั่งแล้วแยกออกเป็นสองสาย พวกหน้ิงทำหน้าที่ "เผ่าให้ราบ"
ตามคำสั่งของเจ้านายด้วยการกระจายกำลังกันไปตามจุดต่างๆ ของหมู่บ้าน ก่อนจุดคบไฟโยนเข้่าไปในตัว
บ้าน บ้างก็เหว้ียงข้ันไปบนหลังคาพร้อมกับส่งเสีงระเบิดหัวเราะเหี้ยมเกรียมอย่างฮี้กheimประสานกับ
เสีงหวีตร้องไ้ห้ระงม

“ฮ่า..ฮ่า..เผลอเลย..เผลอมันสิ้นซากอย่าให้เหลือแม่แต่หลังเดียว!”

ความลับสนอหล่ม่านเริ่มตื้นขึ้นอีกครั้ง ชาวบ้านแตกตื่นวิ่งกันจ้าละทวั้นกลับไปยังบ้านของตน พยายามหาน้ำมาช่วยกันดับไฟลามเลียลุกโชนมากขึ้นทุกขณะ

ทางด้านเคนกับจาและลูกสมุนอีกจำนวนหนึ่งขึ้นม้าวตามเจ้านายไปอย่างเร่งรีบ เจ้าหนุ่มที่ชื่อเคนจุดกระซางลากถุเด็กน้อยให้ขึ้นม้าว เด็กชายทำท่าฮึดฮัดใช้เท้าถีบโกงตัวขัดขึ้นสุดฤทธิ์ทั้งที่ยังคงถูกมัดมือปิดปาก แต่สุดท้ายก็ถูกเคนจับโยนให้ขึ้นไปนั่งบนหลังม้าวอย่างไม่ปราณีปราศรัย ก่อนเหวี่ยงตัวตามขึ้นนั่งซ้อนประกบอยู่ด้านหลัง แล้วกระตุ่นสี่ข้างม้าพาพรรคพวกควบตามกันออกจากบริเวณหมู่บ้านทันที

เด็กชายชะโงกตัวเหลียวชะแอมมองกลับไปเบื้องหลังแลเห็นภาพทะเลเพลิงกับความโกลาหลเต็มสายตา นัยน์ตาคมร้อนผ่าวแดงกำหากสีหน้าซีดรินหดเคียดแค้นปนเปไปกับความสิ้นหวัง เจ้าตัวพยายามฝืนเต็มที่มิให้หน้าตาลูกผู้ชายต้องหลังริน ได้แต่สะอื้นลึกลงในอกรู้สึกเจ็บปวดใจอัดแน่นไปหมด

เสียงหัวดูดवादมาจากทางด้านหลังว่า

“เฮ้ย นิ่งดีๆ ชิวะไอ้เด็กแวร เตียวได้ตักม้าวตายพอดี!”

เสียงสร้อยกระพรวนแก้วกรุ่งกริ่งที่แววนตรงลำคอเด็กน้อยดังระรัวตามจังหวะกระแทกของฝีเท้าม้า ดุจเสียงสะท้อนของหัวใจไหวระริกของผู้เป็นมารดา

“ซิน..ซินลูกแม่!”

ชาการ์..แม่หมอสาวผมแดงไม่สนใจกับแสงไฟที่กำลังลุกโชนช่วงแดงฉาดฉานไปทั่วทั้งหมู่บ้าน พอหลุดจากพันธนาการไปได้ หล่อนก็ลนลานถลาวิ่งตามเสียงกระพรวนไปจนสุดฝีเท้าจนหมดแรงไม่อาจวิ่งต่อไปได้อีก แววตาของหล่อนสะท้อนถึงความปวดร้าวขีดสุด น้ำตาไหลพร่างพรูหัวใจแทบระเบิดด้วยความแค้นที่ถูกพรากลูกรักไปต่อหน้าต่อตา เจ็บใจที่ทั้งๆ ที่รู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าอาจมีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นก็ระวังกันมาตลอด แต่ครั้นเกิดเหตุร้ายขึ้นจริงๆ ตนเองกลับไม่อาจช่วยเหลือลูกไว้ได้เลย

"พวกมึงต้องชดใช้ ไอ้พวกแมงเม่า..มึงไม่รู้หรือว่ากำลังเล่นอยู่กับอะไร ชะตากรรมของพวกมึงทุกคนตกอยู่ในมือลูกกูแล้ว โดยเฉพาะมึง..ไอ้ฟาจี้ ไอ้คนทรยศ กูขอสาปแช่งมึง มึงต้องตายอย่างทรมาณด้วยน้ำมือของลูกกู..วิญญาณมึงจะต้องทุกข์ทรมานอยู่ใต้ความมืดมิดไม่มีวันจบสิ้น!"

เสียงกรีดแหลมตะโกนสาปแช่งไล่หลังเสียงฝีเท้าม้า ไม่อาจกลบเสียงสังเวยจากกระพรวนที่ดูราวกับจะดังสะท้อนก้องอยู่ทั่วบริเวณหุบเขาได้เลย! ..

บทที่ ๑๑ สาปสาปภาพ

ปัจจุบัน..ณ บ้านหลังหนึ่ง.

"เจ้าแห่งพลังอำนาจทั้งสิ้น..ดิน..น้ำ..ลม..ไฟ..สูงสุดมิติฟ้า..ลึกสุดใจกลางพิภพน้ำ..จงมอบพลังให้กับศรโลหิตเล่มนี้ จงมอบพลังให้กับเราผู้สักการะ"

เสียงพิมพ์อ่านคาถาศักดิ์สิทธิ์ ดังมาจากบุรุษผู้หนึ่งขัดสมาธิอยู่ในเขตวงกลมล้อม ภายในเส้นวงกลมลงสัญลักษณ์และอักขระทางไสยศาสตร์โบราณกำหนดไว้ทั้งสิ้นทิศ โดยมีสามเหลี่ยมสองรูปซ้อนสลับหัวกันอยู่ตรงกลางวง ห่างออกไปจากเขตเล็กน้อยมีโต๊ะตัวเตี้ยใช้สำหรับวางเครื่องพิธี และเทียนบูชาที่กำหนดไว้ให้เป็นรูปสามเหลี่ยมปิรามิด ส่วนบนมีเทียนสีด้าสามเล่มตั้งอยู่บนเชิงเทียนเดียวกัน แต่ด้านซ้ายและขวาของฐานเทียนกลับเป็นสีเลือด ถัดเข้ามาชั้นในตรงมุมขวามีจอกเงินตั้งอยู่ ภายในเบรจของเหลวขุ่นคลั่งสีแดงเข้มของเลือดผสมพิษของงูสามชนิด มุมด้านซ้ายมีกฤษและเขี้ยวสุนัขป่าขนาดใหญ่ราวกับเขี้ยวพยัคฆ์วางไว้คู่กัน ขณะที่ตรงส่วนยอดสุดคือศรแก้วสีเลือดอันทรงอานภาพ ใจกลางปิรามิด

ปรากฏวัตถุรูปทรงสี่เหลี่ยมตั้งอยู่บนฐานรองอีกทีหนึ่ง วัตถุนี้มีลักษณะใสสามารถมองเข้าไปเห็นสิ่งที่อยู่ภายในได้อย่างชัดเจน

สิ่งที่ปรากฏอยู่ในกล่องแก้วใบนั้นคือ ตุ๊กตาแก้วซึ่งสร้างขึ้นจากผลึกหินแก้วลงอากรรพตัวเล็กๆ จำนวนสิบสามตัว เป็นร่างของนักรบกึ่งเทพกึ่งมนุษย์และกึ่งมาร ตามตำนานชนพื้นเมืองเดิมที่อาศัยอยู่โดยรอบภูเขาแก้ว ถือเป็นี่ว่าเป็นสัญลักษณ์หรือกุญแจที่จะนำไปสู่ “คัมภีร์แห่งจิต” ในลับแลต้องห้ามบนยอดเขาแก้ว

“มิติแห่งชุมพลังอากรรพ และเวทย์มนต์อันทรงฤทธานุภาพ จงนำทางเราไปสู่ประตูแห่งมิติ จงนำทางข้าไปสู่..ผู้รักข้า!..”

ถึงตรงนี้เสียงหวีดแหลมโหยหวนดังแทรกความเจ็บขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำให้เสียงที่กำลังอ่านมนต์หยุดชะงักลงในฉับพลัน บุรุษวัยกลางคนลืมหูลืมตาขึ้นพร้อมกับกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเมื่อไม่เห็นมีสิ่งผิดปกติอันใดจึงสรุปว่าโศกประสาของตนคงจะแว่วเสียงไปเอง แต่ถึงแม้จะคิดเช่นนั้นหากใจชักเริ่มกังวลขึ้นมาบ้าง เพราะจะว่าไปนี่นับเป็นครั้งแรกที่เขาต้องทำพิธี “เรียกจิต” แต่เพียงลำพัง ซึ่งถ้าทุกอย่างถูกต้องตามพิธีกรรมมันจะสามารถควบคุมจิตที่ลืบลืมไปได้ แต่ถ้าเกิดผิดพลาดใดๆ นั่นหมายถึงชีวิตของเขาที่เดียว!

“สัญลักษณ์” เป็นอะไรที่คาดเดาได้ยากและน่ากลัว เพราะมันเป็นสิ่งต้องสาป โดยเฉพาะตัวที่ลืบลืม ตัวสุดท้ายตั้งแต่เจ้าเล่ห์ร้ายกาจน่ากลัวมากที่สุด!

วิญญาณผู้รักซารอเวลาที่จะตื่นขึ้นจากการหลับใหลชั่วคราว จิตที่เป็นพลังมืดถูกตรึงไว้กับสัญลักษณ์ เพื่อการพิทักษ์และทำลายล้างโดยเฉพาะ หากไม่ว่างไรก็ตามเขาจะปล่อยให้ความกริ่งเกรงมีอำนาจเหนือจิตใจไม่ได้เป็นอันขาด จะแยกจิตออกมาจากตุ๊กตาสัญลักษณ์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับพลังจิตของผู้ทำพิธีเท่านั้น ไม่ว่างไรเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าต้องดึงจิตออกมาควบคุมมันไว้ให้ได้ แม้จะต้อง

แลกด้วยชีวิตก็ตาม เพราะมันอาจเป็นหนทางเดียวที่จะนำไปสู่วิธีหยุดยั้งคำสาปของโลกออลล์ เข้าทำนอง
หนามยอกเอาหนามบ่งนั่นแหละ!

บัดนี้ตุ๊กตาคักดีลีทซ์ทั้งสิบสามอยู่ในกำมือเขาแล้ว แต่เวลาเหลือน้อยลงทุกที จึงไม่ยากรังรอ
อะไรมาก ในเมื่อคำสาปเกิดจากโลกออลล์ จึงต้องใช้วิธีสลับจากโลกออลล์ด้วยกันเท่านั้น!

เรื่องมันเริ่มต้นจากการที่กลุ่มนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ และนักจิตวิทยากลุ่ม
หนึ่ง ได้รวมตัวกันขึ้นเพื่อต่อต้านลัทธินอกรีตบางลัทธิต์ โดยมีแกนนำสำคัญสี่คนคือ ผู้เฒ่าสักกาฟเป็น
หัวหน้ากลุ่ม ธารย์..บิดาของเขา วาเลนติน..นักจิตวิทยาชาวรัสเซีย และศาสตราจารย์ฟินด์..นักปรัชญา
แห่งจิตเชื้อสายโปรตุเกส คนทั้งสี่ได้ตัดสินใจพบปะหาจักดีลีทซ์ของชาวโลกออลล์ซึ่งซ่อนตัวอยู่ที่หุบผา
ลับแล หลังจากอดทนสืบเสาะหาร่องรอยมานานับสิบปี ผู้เฒ่าเล่าให้ฟังว่าภายในคูหาที่นั่นนั้นซับซ้อนมาก
บรรยากาศเยือกเย็นวังเวงน่ากลัวจนบอกไม่ถูก ยิ่งลึกเข้าไปอากาศยิ่งน้อยลง ต่างจากความเหินหนาว
กลับทวีขึ้นจนจับขั้วหัวใจทีเดียว เขาชีวิตรอดกลับมาได้นับว่าบุญโขแล้ว น่าเสียดายที่ไม่พบร่องรอยของ
คัมภีร์แห่งจิตอย่างที่คาดหวังไว้ แต่ยังมีข่าวโชคดีที่ค้นพบบทที่ซ่อนของตุ๊กตาคักดีลีทซ์ได้ในที่สุด

หลังจากการเดินทางครั้งแรก แกนนำกลุ่มสักกาฟทั้งสี่ได้ย้อนกลับไปไปที่เือกเขาที่มัลย์อีกครั้ง
หนึ่ง หากคราวนี้กลับไม่พบหาคักดีลีทซ์ ไม่พบแม้แต่ที่ตั้งของภูเขาแก้วด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่ได้เดินทางตาม
เครื่องหมายที่ได้ทำสัญลักษณ์เอาไว้ในแผนที่ในเส้นทางเดิมทุกอย่าง พวกเขาวนเวียนหาทุกซอกทุกมุมใน
แถบนั้นอยู่เกือบเดือนแต่ไม่พบอะไรเลย

ภูเขาหายไปอย่างไร้ร่องรอย! ตรงจุดที่ควรจะเป็นภูเขาแก้วกลับเป็นพื้นที่โล่ง มีแต่หินน้ำแข็ง
ระเกะระกะปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลนเต็มไปหมด!

พอกลับมาจากการเดินทางครั้งที่สองไม่ทันข้ามเดือน พลันปีแห่งเสือกก็ได้ก้าวเข้ามาเยือน ทั้งที่กำลังอยู่ใน ช่วงฤดูหนาวแท้ๆ แต่วันนั้นกลับเป็นวันที่อากาศร้อนจัดอบอ้าวจนผิดปกติ ดูเหมือนว่าจะร้อนยิ่งกว่าวันที่ร้อนที่สุดในหน้าร้อนด้วยซ้ำ ใครจะหงุดหงิดต่อความร้อนแบบวิปริตหรือบั่นต่อสภาพอากาศอันแปรปรวนสักเท่าใดก็ตาม หากสักกาฟัลบู้ลึกลับตรงกันข้ามกับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง เพราะมันเป็นวันที่เขารอคอยเตรียมตัวรับกับวันนี้มานาน

เนื่องจากตามตำราโบราณได้กำหนดไว้ว่า วันทำพิธีกรรมกำราบจิตเพื่อควบคุมวิญญาณผู้อารักขา ต้องเป็นวันอาทิตย์แรกของปีชกาลและเดือนดับ เพราะอยู่ภายใต้อิทธิพลดาวสุริยะเท่านั้น จึงจะสัมฤทธิ์ผลที่สุด

กลางดึกคืนนั้น..ผู้เฒ่าเริ่มพิธีกำราบจิต โดยไม่หวั่นเกรงต่อคำสาปแช่งที่ได้สลักไว้รอบคอกุหาและบนกลองแก้ว อันเป็นที่สถิตของกึ่งมนุษย์กึ่งเทพและมารผู้อารักขาทั้งสิบสาม อักขระแบบโลกออลล์โบราณอันแปลความได้ว่า

“ผู้ใดบังอาจรูล้ำเข้าแดนต้องห้าม ฆบกวณโลกออลล์ศักดิ์สิทธิ์ คำสาปจะเริ่มต้น ณ. บัดเดล ทิมะหล่น..ฝนหยาด..ไปไม่ผลิ..ผลัดร่วง..ถูกลมหมุนเวียนผ่าน..มันผู้นั้นจงดับสูญ..วิญญาณจะเจ็บปวดและมีดมืด..ชั่วนิรันดร์..พลันพินาศจนหมดสิ้น..ถึงสุดท้าย!”

และแล้วเมื่อพิธีเริ่มขึ้น แสงอาถรรพ์อุบัติการแห่งคำสาปแช่งพลันเริ่มต้น!

ผู้เฒ่าสักกาฟัลบู้ลึกลับขณะทำพิธีเรียกผู้อารักขา หลังจากนั้นไม่นานเพื่อนที่ร่วมเดินทางไปภูเขาก้าวด้วยกันต่างมีอันต้องพบกับจุดจบสยดสยองในลักษณะต่างกันไป บิดาเขาเป็นคนสุดท้ายที่ต้องสูญชีวิตเพื่อสังเวยคำสาป!

เมื่อขาดแกนนำ..และในเมื่อสมาชิกที่เหลือไม่อาจหาญพอที่จะต่อกรกับพลังมืด..กลุ่มสักกาฟัลบู้ลึกลับจึงจำต้องสลายตัวไปโดยปริยาย มาถึงตอนนั้นเขาจึงเป็นผู้เดียวที่ต้องสืบทอดเจตนารมณ์ของบิดาให้ลุล่วงสมความตั้งใจต่อไปให้ได้!

ทำไมเขาจะไม่เกรงต่ออาถรรพ์คำสาปของโลกออลส์เล่า คิดจะทำลายล้างคำสาปเป็นเรื่องยากยิ่ง แต่ไม่ใช่ว่าจะอัปจนหนทางเสียเลยทีเดียว แต่วิธีการของเขานั้นจะได้ผลหรือเปล่านั้นเขาเองก็ยังไม่แน่ใจเท่าไร...อุปสรรคที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือ ถ้าคิดจะควบคุมสิบสองอารักขาไว้ให้อยู่ในกำมือจะต้องกำราบสัญลักษณ์ตัวสุดท้ายให้ได้เสียก่อน เมื่อควบคุมอารักขาทั้งสิบสามมาได้แล้วเขาจะยิ่งกว่าเลือดติดปีกซะอีก นอกจากจะใช้เป็นเครื่องมือต่อต้านกับคำสาปแล้ว มันยังเป็นกุญแจนำไปสู่คัมภีร์แห่งจิตอีกด้วย ยิ่งกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัว!

ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องเสี่ยง เดิมพันนั้นสูงเท่ากับชีวิตทีเดียว!

บิดาเคยเตือนเขาถึงความฤทธิมากของสัญลักษณ์ตัวสุดท้าย ก่อนที่บิดาจะมีอันเป็นไปเกือบสามารถเรียกรูบจิตที่สิบสามออกมาได้สำเร็จ ทว่า “จิต” พยายามต่อต้านและต่อสู้สุดฤทธิ์ด้วยพลังเหนือธรรมชาติของมันจนกระทั่งธาร์ยเสียสมาธิเพียงพอล้ำจนถึงกับความตายในที่สุด

เหตุการณ์ฉุกฉุนทุกที่เกิดขึ้นนั้นเร็วมาก เขาไม่สามารถช่วยบิดาไว้ได้ทัน มีหน้าที่รูบจิตยังหลบเร้นหนีไปได้อีก ดังนั้นเมื่อพร้อมเขาจึงต้องมาเริ่มต้นทำพิธีใหม่อีกครั้ง หากคราวนี้เขามีวิธีการของเขาเอง แทนที่จะทำตามขั้นตอนของพิธีกรรมแบบดั้งเดิมไปทุกอย่าง เขาก็พลิกแพลงเสียให้แตกต่างออกไปซึ่งอาจจะได้ผลมากกว่าก็เป็นได้ พลังเย็นจากแสงจันทร์จะช่วยกำราบผู้รักขาได้หรือไม่ ต้องดูกันต่อไป!

บุรุษผู้มีอาคมกวาดตามองสำรวจจนทิวอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรผิดปกติจึงหลับตาลง ตั้งสมาธิจิตให้สงบก่อนเริ่มอ่านรำยมนต์คาถาบทต่อไป ด้วยสำเนียงร่าอย่างเร่งร่ำข่มขวัญมากขึ้นทุกที...!

การโอมอ่านนั้นดำเนินไปอย่างไม่ทันครบนาที แต่เสียงบางอย่างแว่รบกวนโสตประสาทขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตามกริบลิ้มขึ้นเกือบจะทันที พลังจ้องฝ่าความสลัวรางของแสงเทียนและสีทองจากแสงจันทร์ลอดผ่านเข้ามา สายตาพุ่งตรงไปทางทิศตะวันตกของห้องอันเป็นทิศที่ตั้งของหน้าต่างอีกบานหนึ่งด้วยความสนเพ่ห์

ฤทธิ์ของความอยากรู้ อยากเห็นผนวกกับความเชื่อมั่นในตนเองอย่างสูงสุด ทำให้เขาลืมตัวขยับ ภายลุกขึ้นออกจากเขตวงกลม สาวเท้าตรงไปยังทิศที่ตั้งของหน้าต่างกระจกแบบบานเกล็ด ซึ่งบัดนี้มีแต่ ละอองหมอกขาวกำลังลอยวนช้าๆ ด้วยลีลาท้าทาย!

เขายืนหมกมัวอยู่กลางสายหมอก..ชนลุกชู เย็นไปทั้งตัวเมื่อประจักษ์ชัดว่าตรงที่เคยเป็นบาน หน้าต่างนั้น บัดนี้..มันกลับว่างเปล่า มีแต่ไอเย็นชื้นจากหมอกขาวแผ่กระจายตัวเข้าโอบคลุมไปจนทั่ว บริเวณอย่างรวดเร็ว!

นี่กระมังประตุมิติ..เส้นทางสู่ผาลับแลที่บิดาเคยพูดถึง!

หนุ่มใหญ่อุทานอยู่ในใจ ถึงกับยืนตะลึงงันไปด้วยความตื่นตันทึ่งเต็มที่ เขาไม่เคยประสบกับ เหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน..ช่องหน้าต่างหายไปอย่างน่าอัศจรรย์..สิ่งที่เห็นผ่านกลุ่มหมอกเบื้องหน้าคือ เส้นทางคดเคี้ยวทอดตัวเลี้ยวลับหายเข้าไปในความมืดมิด..!

เขาพยายามควบคุมสติที่กำลังแตกเพร็ดนั้นอย่างเต็มที่ แต่ดูเหมือนว่าอิทธิพลของความอยาก พิสูจน์จะมีอำนาจแรงเร้าเหนือกว่า ดังนั้นแทนที่จะกลับเข้าเขตกำหนดและตั้งสมาธิทำพิธีต่อไป แต่กลับ เลือกที่จะก้าวเท้าช้าๆ มุ่งไปตามเส้นทางวังเวงที่บึงหมอกเบื้องหน้า หากเดินไปยังไม่ทันได้ก้าว พลั้งหนึ่ง ผลักปะทะเข้าเต็มทีที่ร่างบึกบึนอย่างไม่ให้โอกาสได้ตั้งตัวแม้แต่หน่อย เขาถึงกับกระตุกวูบเซงจะถอยไป หลายก้าว แล้วยืนโง่งนงงงันเยือก รู้สึกถึงอาการเจ็บแปลบจี๊ดที่หัวใจเหมือนถูกไฟช็อตเข้าเต็มที เขากำมือ เกร็งกักฟันแน่นเพื่อสะกดกลั่นอาการปวดที่พุ่งขึ้นมาเป็นริ้วๆ พอค่อยตั้งหลักได้ก็โซซัดโซเซพยายามจะ กลับไปยังเขตกำหนด พร้อมกับนึกเสียใจที่ตนเองลืมตัวจนถึงกับละเมิดข้อห้ามที่อาจารย์เฒ่าและบิดาย้า นึกย้ำหนาว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอย่าได้ออกนอกเขตที่กำหนดไว้เป็นอันขาด!

เขตสี่ทิศอยู่ห่างออกไปอีกไม่กี่ก้าว หากร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นอย่างกะทันหันและเงิบกริบ! บุรุษผู้เล่นกับมนตราผองضب นัยน์ตาพร่าพรายเบิกขึ้นเต็มที่พยายามเพ่งมองร่างที่ยืนตระหง่านขวางหน้าไว้ ให้ถนัดสายตา

"รูปจิต" ที่ไม่ดับสูญในโลงแก้ว บัดนี้มันได้มาปรากฏกายให้เห็นอยู่ตรงหน้าแล้ว และมันกำลังพยายามต่อต้านป้องกันตัวเองเต็มที่ เพื่อที่จะไม่ให้ถูกควบคุมได้ สัญชาติญาณของการต่อสู้จึงเริ่มต้นขึ้น! ดวงตาที่เคยทรงอำนาจเบิกกว้างอย่างตระหนกสุดขีด รู้ถึงชะตาของตนเองในทันทีว่าคงไม่ต่างจากบิดาเสียแล้ว

หิมะหล่น ผ่นหยาด ไปไม่ผลิ ผลัดร่วง ฤดูกาลหมุนเวียนผ่าน มันผู้นั้นจงดับสูญ วิญญาณจะเจ็บปวดและมีดมืด..ชั่ววินาที..พลันพินาศจนหมดสิ้น...ถึงสุดท้าย!

ธงเสี้ยวสั้นหลังปลาสล้นเทาไปทั้งตัว เมื่อตระหนักชัดถึงความจริงอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เขาประเมินสถานการณ์ต่ำเกินไป ประมาทและสำคัญตนผิด ถือว่าตนเองมีเคล็ดวิชาอาคมจากจิตเหนือกำหนดแล้วจะกำราบรูปจิต ไว้ได้ คิดว่าตนเองพอที่จะควบคุมสัญลักษณ์ได้สำเร็จ!

ที่นี่จะทำอย่างไรดีเล่า..ถ้าเขาควบคุมสัญลักษณ์ไว้ไม่ได้..คำสาปของโลกออลท์ก็จะมีวันจบสิ้น..จนกระทั่งทายาทของบุคคลที่ผู้เป็นแกนนำที่บังอาจเหยียบย่างเข้าไปในดินแดนต้องห้าม..จะหมดสิ้นลง!

ด้วยอาณาพาแห่งแรงคำสาป จะทำให้ลูกหลานที่เป็นทายาทสายตรงของจารย์ผู้เป็นบิดา ซึ่งคือตัวเขาเองรวมไปถึงทายาทของเขา ของอาจารย์ผู้เฒ่าสักกาฬี วาเลนติน และฟินด์จะต้องตายกันหมดทุกคน เรียกว่าเชื้อสายสิ้นสูญหมดทั้งตระกูลกันเลยทีเดียว!
ยอมไม่ได้!

ธงกัดฟันแน่น ตัดสินใจสิ้นพระพรนที่สวมไว้ตรงข้อมือโดยแรง เพื่อเรียกศิษย์เอกที่คอยอยู่ด้านนอกให้เข้ามาช่วยโดยเร็ว ร่างหนึ่งถลันพรวดเข้ามาเกือบจะทันทีเหมือนกัน

"หยุดมันเร็วเข้า!"

เสียงสั่งนั้นปนหอบเต็มที ตาเบิกโพลงจับจ้องอยู่ที่เงาทะมึนซึ่งกำลังเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา หน้าปรุหลาดตรงที่ยิ่งใกล้เข้ามาร่างที่เห็นว่าทึบทะมึนนั้นกลับยิ่งจางลงไปเรื่อยๆ จนในที่สุดเกือบจะกลายเป็นเพียงร่างโปร่งแสง เลื่อนรางจนสามารถมองทะลุผ่านไปเห็นพื้นผนังข้างหลังได้

“มันกำลังพยายามปรับตัว ช่วงนี้แหละใช้ครเลือดกำรามัน เร็วเข้า เวลาเหลือน้อยแล้ว!”

ร่างสูงในชุดรัดกุมสีกลิ้งกับความสลัวร่างที่ยืนตะลึงล้าละล้งอยู่ตรงกลางห้อง รีบก้าวเข้าไปนั่งขัดสมาธิในเขตที่กำหนดไว้ทันที สองมือขึ้นเหนือกำศรีเลือดลงอาคมซึ่งหยิบมาจากโต๊ะพิธีไว้แน่น เขาพยายามระงับอาการสั่นจากความกลัวอย่างเต็มที่ ลังเลเล็กน้อยก่อนจะชูศรีขึ้นสูงจน ถึงตรงระดับหน้าผากด้วยท่าทางของคนที่ขาดความมั่นใจและความชำนาญในพิธีกรรมทางไสยเวทย์อย่างเห็นได้ชัด

ถึงแม้ว่าครเลือดจะศักดิ์สิทธิ์และทรงฤทธิ์มากเพียงใด แต่นั่นหมายถึงว่าต้องมีการโอมอ่านรำยมนต์คาถา “ปราบ” กำกับด้วย ทว่าในเวลาคับขันเช่นนี้ผู้ช่วยซึ่งฝีมือยังอยู่ในระดับอ่อนหัดขาดประสบการณ์ ขาดความชัดเจนในการใช้อำนาจทางไสยเวทย์เข้าต่อกรกับพลังเร้นลับโดยสิ้นเชิง ดังนั้นครเลือดที่เริ่มต้นกำกับจึงไม่สามารถยุติการคุกคามของรูปจิตโปร่งแสงได้แม้แต่น้อย เพราะเงากลางเลือนที่เหมือนจะสลายได้ทุกวินาทีกลับก่อให้เกิดเป็นรูปร่างชัดเจนขึ้นอีกครั้ง!

“อะ!..เร็วซีไว้ย..มัวทำอะไรอยู่!”

บุรุษผู้น่าสงสารถึงกับตาเหลือก ตวาดเสียงแหบแห้งอย่างผิดหวังและขุ่นเคือง เพราะเพียงตระหนักชัดว่าผู้ช่วยของตนพลาดแล้วเกินกว่าจะช่วยเหลือตนได้ซะแล้ว!

ดวงตาจัดจ้านลุกโชนเรืองรองสะท้อนแสงเพ่งมองร่างที่ทรุดอยู่ตรงหน้าอย่างเคืองแค้น พร้อมกับหยิบยื่นความเจ็บปวดสาหัส แล้วพาดำดิ่งลงสู่ความมืดมิด!

ท่ามกลางความตกตะลึงของผู้ที่อยู่ในชุดสีทึบ

มันคือจุดจบของชง ภาณุมาษ ผู้ถูกต้องสาปอีกคนหนึ่ง!

“กะ..แก..ไป..ให้พ้น”

รูปจิตหันขวับไปยังต้นเสียง ทำท่าเหมือนจะเข้ามาคุกคามทันที เล่นเอาฝ่ายนั้นถึงกับผงะไปอย่างตระหนก ถึงแม้จะเตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้วก็ตาม เขารู้ดีว่าการควบคุมรูปจิตไม่ใช่เรื่องง่าย แต่คิดว่าฝีมือระดับเกจิอาจารย์อย่างต็อกเตอร์ชงนั้นสามารถรับไหวอยู่แล้ว เหมือนกับหมอผีที่เลี้ยงกุมารทองนั้นแหละ หากรู้จักใช้เวทย์มนต์คาถาเข้ากักบั้นให้ถูกต้องตามวิธีก็จะสามารถควบคุมมันไว้ได้ในที่สุด หากสิ่งที่เขาคิดกลับผิดหมดสิ้น

มาถึงตอนนั้นเขาประจักษ์แล้วว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ทำพิธีทั้งสามเปลี่ยงพลัดคือการขาดสมาธิ และประมาทเกินไป จนถึงกับล่องละเมิดข้อห้ามสำคัญที่สุดที่ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามออกนอกเขตศักดิ์สิทธิ์ เป็นอันขาด กว่าผู้ทำพิธีจะสำนึกได้มันก็สายเกินไปแล้ว ผลจึงเป็นอย่างที่เห็นอยู่ตรงหน้าเมื่อครู่

จะทำอย่างไรดี เขาพลาดไม่ได้เสียด้วย บทเรียนนี้ให้เห็นอยู่เต็มสองตาเมื่ออีกแล้ว..มันเป็นการเสี่ยงระหว่างความเป็นกับความตายทีเดียว!

ถึงขนาดนี้แล้วคงเหลืออยู่ทางเดียวกระมัง คือตั้งหลักสู้ แต่ก่อนอื่นเขาจะต้องเอาชนะความกลัวให้ได้เสีย ก่อน ตั้งสมาธิให้มั่นคงไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้องไม่ทำลายกฎข้อห้ามทุกประการ เจ้าตัวพยายามเตือนสติตนเองเป็นพัลวัน เพราะรู้ว่าระดับพลังทางจิตที่ตนเองฝึกฝนมานั้นยังอ่อนหัด และห่างไกลจากคำว่า “ผู้เรืองวิद्याคม” มากนัก สิ่งที่รู้มาเป็นเพียงแค่ทางอ้อม ขนาดผู้ทำพิธีระดับเกจิอาจารย์ทั้งสามยังพลาดพลั้ง..แล้วตนเองเล่า..จะเหลืออะไร?!

ความกลัวมีมากมายนัก แต่ความรักตัวกลัวตายมีมากกว่า เจ้าตัวรีบหลับตาลง มือขึ้นเหนืออกำศรโลหิตลงอาคมไว้แน่น ตั้งสมาธิพยายามทบทวนมนต์ปราบที่ฝึกขึ้นมาในความทรงจำอย่างกระต่อนกระแท่น มนต์ปราบทวนแรงที่สุดบทหนึ่งที่อาจารย์ชงสอนไว้ แต่พอถึงเวลาคับขันเข้าจริงๆ เขากลับตกใจกลัวจนลืมคาถาปราบบทนั้นไปจนหมดสิ้น ทำให้ไม่สามารถช่วยชีวิตอาจารย์ไว้ได้ทัน!

“ซาโตร..อัลตรา..ซามี..ลา..ปาโตร!”

เทียนทุกเล่มดับวูบลง ขณะที่สีรุ้งของแก้วคริสตัลซึ่งชายหนุ่มสวมไว้กับสายสร้อยตรงกับลำคอ
ในยามนี้กลับดูเหมือนจะเปล่งรัศมีเจิดจ้าขึ้นกว่ายามปกติโดยที่เจ้าตัวไม่ได้รู้ตัวแม้แต่น้อย
เสียงโครมเหมือนอะไรบางอย่างตกลงพื้นดังสนั่น ร่างที่ขัดสมาธิสะดุ้งวูบใจหายวับ!

“ระยำจริง!”

ศิษย์เอกดีอกเตอร์วิ่งถึงกับสบตเสียงดัง ไ้รูบจิตเจ้าเล่าที่อาศัยจังหวะที่เขตกใจจนขาดสมาธิ
รีบฉวยโอกาสหลบเร้นทันที เห็นมันสลายตนเองให้เลือนรางลงอย่างรวดเร็ว เสียงหัวเราะเย้ยหยันใน
ความไม่เอาไหนของเขาสะท้อนแว่มา ก่อนที่มันจะกลืนหายไปกับสีทองของแสงจันทร์ยามราตรี แสดงให้
เห็นว่ามันไม่ได้กริ่งเกรงเขาเลยแม้แต่น้อย!

พอเห็นว่าทุกอย่างกลับสู่ภาวะปกติปลอดภัยดีแล้ว ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นก้าวเท้าออกจากเขต
วงกลม เพราะไม่จำเป็นต้องพรั่นพรึงอะไรอีก รูบจิตหนีไปแล้ว เขาก็คงต้องรีบไปเหมือนกันถึงแม้ใจจริง
อยากจะทำอะไรก็ตาม การเรื่องศัพของดีอกเตอร์เสียก่อน แต่เนื่องจากการมาของเขาถือเป็นความลับสุด
ยอด ไม่มีใครรู้ว่าอาจารย์คงดึงเขาเข้ามาเป็นผู้ช่วยทำพิธีกรรมเร้นลับในกลางดึกคืนนี้ แต่แล้วเขากลับทำ
ให้อาจารย์ต้องเสียชีวิตลงเพราะความขลาดเขลาของเขาเองแท้ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะเขาขลาดเกินไปกลัวจน
แทบวิ่งสติวี้ไม่อยู่..ถ้าเพียงแต่อาจารย์คงกลับเข้ามาในเขตทันเท่านั้น..อาจารย์คงไม่ตาย

นี่กลับเป็นว่าเขาเป็นสาเหตุทางอ้อมที่ทำให้อาจารย์ต้องมาจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ..สุดท้ายไม่
อาจหนีคำสาปได้พ้นเช่นเดียวกับแกนนำกลุ่มลักกาฬทั้งสี่คนที่ล่องลับไป ผู้เฒ่าลักกาฬ วาเลนติน ฟินด์
ธาร์ย์ และท้ายสุดตัวดีอกเตอร์เอง

เหยื่อรุ่นต่อไปที่จะต้องตกอยู่ในใต้อิทธิพลของแรงอาถรรพ์คำสาป คือลูกหลานของสี่ผู้นำลัก
กาฬ!

ชายหนุ่มคิดว่าตนเองโชคดีเหลือเกินที่เขาไม่ได้เป็นแกนนำหรืออยู่ในกลุ่มลักกาฬอย่างเต็มตัว
ไม่เช่นนั้นคงโดนคำสาปโลกออลส์เข้าครอบงำอย่างจังเหมือนกัน

ชายหนุ่มถอนใจหนัก ๆ ก่อนเดินไหล่ห่อคอตมากุ๊กเข้าลงตรงหน้าศพ กัมศิระชะลงเล็กน้อย
นั่งอยู่ชั่วครู่เพื่อเป็นการไว้อาลัยให้กับผู้ที่เขานับถือมากโดยตลอดเป็นครั้งสุดท้าย แล้วรีบหลบออกจากห้อง
โดยไม่มีโอกาสรู้แม้แต่นิดเดียวว่าหลังจากที่เขาไปแล้ว ใครคนหนึ่งได้แฝงกายเข้ามาในห้องอย่างเงียบ
กริบ!

คนผู้นี้เดินมาหยุดยืนมองร่างที่นอนงอกองอซิงตาเหลือกค้างของธงผู้บังอาจทำทายเป็นอำนาจ
ของโลกออลส์นั่งอยู่ชั่วครู่ด้วยสีหน้าอันเฉยเมยเย็นชา ก่อนสาวเท้าเจ็บๆ ออกไปจากห้องนั้น โดยไม่ลืมที่
จะนำครีลีเลือดและตุ๊กตาคักดีลึทึตติดมือไปกลับออกไปด้วย ด้วยแววตาที่แสดงให้เห็นถึงความสาสมใจ
ยิ่งนัก!..

**จบบททดลองอ่าน
พบกันบนแผงหนังสือเร็วๆ นี้**

